

60 ἐνεχόμενος τῷ πάθει, καὶ ληρεῖν ἡμᾶς ὑποπτεύσεις, εἰ τὴν
 ἡδονὴν ἀποκαλοῖμεν πικράν· ὅταν δὲ ἀπαλλαγῆς τῇ τοῦ θεοῦ
 χάριτι τοῦ νοσήματος, τότε εἶση καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ καλῶς.
 Διὸ τούτους ἐν ἑτέρῳ τοὺς λόγους καιρῷ ταμειυσάμενοι,
 ἐκεῖνο ἐροῦμεν νῦν. Ἔστω εἶναι τρυφήν τὴν τρυφήν καὶ ἡδο-
 65 νὴν τὴν ἡδονὴν καὶ μηδὲν ἔχειν ἀνιαρὸν μηδ' ἐπονείδιστον,
 τί πρὸς τὴν ἀποκειμένην κόλασιν ἐροῦμεν; Τί δαί τότε πρά-
 ξομεν, ἡσθέντες μὲν ὡς ἐν σκιᾷ καὶ εἰκόνι νῦν, ἔργῳ δὲ τὴν
 βάσανον αἰωνίαν τίνοντες ἐκεῖ, καὶ ταῦτα ἐξὸν ἐν βραχεῖ
 χρόνῳ τὰ τε εἰρημένα στρεβλωτήρια διαφυγεῖν καὶ τῶν ἀπο-
 70 κειμένων ἀπολαῦσαι καλῶν; Καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῆς τοῦ θεοῦ
 φιλανθρωπίας ἔργον ἐστίν, τὸ μὴ εἰς μῆκος ἡμῖν ἐκταθῆναι
 τοὺς ἀγῶνας μακρόν, ἀλλ' ἐν βραχεῖ καὶ ἐν ἀκαριαίῳ καὶ
 ὀφθαλμοῦ ριπῇ, τοῦτο γὰρ ἡ παρούσα ζωὴ πρὸς ἐκείνην, ἀγω-
 νισαμένους ἐν τοῖς ἀπείροις στεφανωθῆναι αἰῶσιν. Οὐχ ὡς
 75 ἔτυχεν δὲ καὶ τοῦτο τότε τὰς τῶν κολαζομένων ἀνιάσει
 ψυχάς, ὅταν ἐννοήσωσιν ὅτι, παρὸν ἐν ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις
 ταύταις κατορθῶσαι τὸ πᾶν, ἀμελήσαντες τοῖς ἀθανάτοις
 παρέδωκαν ἑαυτοὺς κακοῖς. Ἄπερ ἵνα μὴ πάθωμεν, διανα-
 στῶμεν « ἕως καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἕως ἡμέρα σωτηρίας »,
 80 ἕως πολλῇ τῆς μετανοίας ἰσχύς. Οὐδὲ γὰρ τὰ εἰρημένα ἡμᾶς
 μόνα ἐκδέξεται (ἐν τῇ γεέννῃ) ῥαθυμήσαντας κακά, ἀλλὰ καὶ

καὶ τὰς ἀποκαταστάσεις αὐτῶν ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ.